

ΔΑΝΑΗ

*Γίττα άλλου κόσμου, ή χάρι σου
Τήν τέχνη την άρχαία μου θυμάει.
'Ολόγυρα μοσχολόδα δόλυμπα
Τ' όλόχροσο κεφάλι σου σκορπαι.*

*Σάν σέ ξανοίγω όλότρεμος
'Εμπρός σου πιθημύ νά γονατίσω.
Και κειό το χῶμα ποῦ σκεπάτει ό ίσκιος σου
Νά πείσω, μέ λαχτάρα νά φιλήσω.*

*Μ' άμειρα ρόδα όλόδροσα
Τό δρόμο ποῦ διαβαίνεις, νά σοῦ στρώσω.
Μ' αλόη νάρδο, και κινάμωμο εἶσομο
'Οθε πατείς τό πόδι, νά μυρώσω.*

*Παρθένα ξανθοπλόκαμη,
Μή μοῦ κρατείς τ'όχτείλη σου κλεισμένο.
Σ' όρκίζω εἰς τόν κόσμο όπου σ' έπλασε,
Σ τόν κόσμο τοῦ Φειδία τό δοξαμένο.*

*'Ελα μέ Πάριο μάρμαρο
Ναό μεσ' 'ε της λεγιάς γιά σέ νά σήσω,
Και μέ γλυκοῦς τροχάιους, και αναπαιστούς
Ταίς παλαιαίς Ναιάδες νά ξυπνήσω.*

*'Ελα 'στό στηλοβάτη σου
Τή λύρα μου, γιά πάντα νά κρεμάσω.
'Ελα, θά ιδῆς ποῦ μποροῦν 'ε τά μάτια σου
Τόν κόσμο, ποῦ σ' έγεννησε νά πλάσω.*

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΙΣ

ΣΤΥΓΗΤΗΣΕΙΣ

Άγνωστω. — Μᾶς έρωτάτε ποία σχέσις υπάρχει μεταξύ οδύνης και ήδονης; απλοῦστατα σᾶς απαντῶμεν ὅτι υπάρχει σχέσις συγγενική: ή πρώτη εἶνε θυγάτηρ της δευτέρας. Δυστυχῶς ὅμως ή μητέρα αποθνήσκει νεωτάτη, εἰς τὸν τοκετόν της, ἐνῶ ή ζωή της θυγατρὸς της εἶνε πολὺ μακρά.

κ. Δ. Φρ. — Τὰ ἔργα τοῦ Ἰουλίου Βαρβιέ, τοῦ διαμφοσιγῆσαντος ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὴν ἔδραν τοῦ Ὠξέῃ εἶνε τόσο πολλὰ, ὥστε θα ἔχρεαζετο ὁλόκληρος στήλη τοῦ Ἀττικῷ Μουσείου διὰ νὰ σᾶς τὰ ἀριθμήσωμεν. Ὁ Μωρέλ ἐφυῶς λέγει ὅτι ἂν, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ὁ βασιλεὺς Κύρος ἐγνώριζεν ἐκ στήθους τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν στρατιωτῶν του, ὁ Βαρβιέ δὲν γνωρίζει ἐκ στήθους τὰ ὀνόματα τῶν ἔργων του. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὰ δραματικά ἔργα τοῦ Βαρβιέ ἐγράψαν διὰ μουσικοῦς μελοποιηθέντα καὶ ἐκτελεσθέντα εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος καὶ τοῦ Κωμικοῦ Μελοδράματος τῶν Παρισίων, καὶ κατόπιν διατρέξαντα τὸν κόσμον ὅλον. Μεταξὺ τῶν γνωστωτέρων τοιούτων δραματικῶν ἔργων του ἀναφέρονται τὸν Φάουστ, τὸν Ρωμαίων καὶ Ἰουλιαν (μουσική Γκουνῶ) καὶ τοὺς Γάμους τοῦ Φίγαρο (μουσική Μότσαρτ).

Μεμνηστέμεν. — Μᾶς φαίνεσθε πολὺ περίεργος χαρακτήρ. ἔχετε παράπονα κατὰ τῆς μνηστῆς σας καὶ τῆς εὐρίσκετε ἐλαττώματα, πρὶν ἀκόμη τὴν νυμφευθῆτε. Νομίζω ὅτι τοῦτο ἔπρεπε νὰ σᾶς εὐχαριστῇ μᾶλλον παρὰ νὰ σᾶς δυσαρεστῇ, διότι μεθαύριον, ὅταν τὴν νυμφευθῆτε, θὰ αἰσθανθῆτε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῆς διορθώσετε ὁ ἴδιος ὅλα αὐτὰ τὰ μικρά, ὡς λέγετε, ἐλαττώματα. Θὰ τὴν πλάσετε ὅπως θέλετε, ἀρκεῖ ή ζύμη νὰ εἶνε καλή. Δι' αὐτό δὲ ἀκριβῶς θὰ τὴν ἀγαπήσετε περισσώτερον. Ὁ ἔρως, λέγει ὁ Michelet, δὲν ἀγαπᾷ ὅ,τι εὐρίσκει ἀλλ' ὅ,τι πλάττει.

τὸν ἱστορικὸν Κωνστ. Παπαρόνγρον, τοῖς ἐν αὐτῷ τρεῖς χρόνοις εἰς τετρακοσίους, καὶ ἀποδοὺς πράξεις, ἐν ἑστέροις χρόνοις γενομένας, εἰς πολλῶν παλαιτέρους, προήλθεν εἰς τὸ συμπέρασμα τὸ παράλογον· διότι οἱ εἰς 400 χρόνους μετατραπέντες τρεῖς χρόνοι τοῦ χειρογράφου ἀνανεκτέοι εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν γενομένην πολιορκίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸ 1688 φυγὴν τῶν Ἀθηναίων εἰς τε τὴν Σαλαμίνα καὶ Λίγιναν καὶ ἄλλαχοῦ. Καὶ ὅλας πλείστας καὶ ἀληθεῖς μαρτυρίας παρέχεται ἡ ἱστορία οὐ μόνον τῆς υπάρξεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι αὐταὶ αἰ ἐπὶ ἡνῶντο ὡς ἐστία τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Παραδέδοται ὅτι ἐν Ἀθῆναις πολλοὶ πολλοὶ ἔξιοι ἄνδρες ἐξεπαιδεύθησαν καθ' ὃν χρόνον ὁ Φαλλμεράντερ κηρύσσει αὐτὰς οἰκίτους καὶ ἐρημίαν μεγάλην. Ἐν τοῖς εἰρημένοις ἀνδράσι καταλέγεται καὶ ὁ ἐν Ἀθῆναις τὴν φιλοσοφίαν διδασθεὶς, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Γιδελίνος, ὅστις κληρικὸς γενόμενος μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ κατέστη κατηχητὴς πολλῶν βαρβάρων, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ τῶν δυτικῶν ἁγίος Γιδελίνος καλεῖται. Οὗτος ἐπαινῶν, εἰ καὶ πρὸς ὑπερβολὴν, τὰς Ἀθῆνας, καλεῖ αὐτὰς εὐγενεστάτην τῶν Ἑλλήνων πόλιν, καὶ δοτῆρα τῆς ἐξόχου εὐγλωτίας εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη. Ἐπειτα ἡ εἰς τὸν αυτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναβάς κατὰ τὸ τέλος τῆς 8ης ἐκατονταετηρίδος Εἰρήνη ἡ ἐξ Ἀθηνῶν, καθ' ὃν χρόνον ὁ ῥηθεὶς Φαλλμεράντερ ἐρήμους τελέως λέγει τὰς Ἀθῆνας, πολλὰ ὠφέλησεν αὐτῇ, ὡς προεδιῶθη, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν φίλιν αὐτῆς πόλιν, τὰς Ἀθῆνας. Ὁ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας εὐγενὴς ἀγὼν τῶν εἰρημένων ἱστορικῶν καὶ αἱ ἀνανκίρητοι ἀποδείξεις περὶ τῆς πλάνης τῶν περὶ τὸν Φαλλμεράντερ ἠνάγκασαν αὐτοὺς τελευτώντας νὰ ὁμολογήσῃσι μὲν τὸ ἀσυνάρτητον καὶ ἄκριτον ὃν ἠρύσαντο πηγῶν, νὰ ἐμμένωσιν ὅμως ἀσυγγνώστως εἰς τὴν ἐδῆλωσαν ἡμαρτημένην γνώμην. Πρὸς τὴν ἀσυγγνώστον τοῦ Φαλλμεράντερ ἐπιμονὴν ἀγανακτῶν ἕτερος φιλαλήτης καὶ ἐπίσημος ἱστορικὸς ὁ Κάρολος Μένδελσον Βαρθόλδην, ἀποκαλεῖ μετὰ παρόνσιας πρεπούσης φιλαλήθειας ἱστορικῶ τὴν μὲν γνώμην τοῦ Φαλλμεράντερ αὐθαρῆστον, τὸν δὲ ζῆλον ἐλλανοφόνον, τὴν δὲ πλάνην αὐτοῦ οἰκτρὰν καὶ φιλολογικῶς καὶ πολιτικῶς τέλος ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπατᾷ διὰ χυδαιοτάτων νοθεῶν. Οἰκτρῶς συντόμως εἰπεῖν, καταφωρεῖται ὁ ὅλως πολυμαθὴς καὶ οξύνοος Φαλλμεράντερ ἀπεμπολὼν τὴν ἱερὰν ἀλήθειαν πολιτικῶν ἐνεκα αἰτιῶν.

Ἐκ τῶν ἱστορουμένων ὅμως περὶ τῶν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ἐπιδρομῶν τῶν βαρβάρων εἰς τὴν ἐλληνικὴν γῆν εἰκάζουσιν οἱ ἱστορικοὶ ὅτι ἐνοικίσις Σλαύων ἐν τοῖς ἐρημωθεῖσι μέρεσι τῆς Ἑλλάδος, μάλιστα δὲ ἐν τῇ λειψάνδρουσῃ Πελοποννήσῳ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείου νὰ γίνηται, οὐχὶ ὅμως κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀλλὰ κατὰ μικρόν. Οὗτοι ἀπετέλεσαν κατ' ἀρχὰς κοινότητας ἀνεξαρτήτους, ὡς προεῖρήθη, αἵτινες ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ

αὐτόθεν κατελύθησαν, οἱ δὲ ὑπολειφθέντες Σλαῦοι προσελθόντες διὰ τῆς προθυμίας τῶν κρατούντων Ἑλλήνων εἰς τὸν χριστιανισμόν καὶ ἀποθέσαντες τὰ ἄγρια αὐτῶν ἤθη, καὶ τὴν βάρβαρον γλῶσσαν, ἔστερξαν τὰ τῶν Ἑλλήνων ἡμερα ἤθη καὶ τὴν ὠραίαν αὐτῶν γλῶσσαν ἐφίλησαν. Τοιαῦτα μὲν εἶνε ἡ γνώμη τῶν ἐπιστημῶν ἱστορικῶν περὶ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐνοικήσεως Σλαύων, ἥτις οὐ φαίνεται ἀπίθανος· ἡμεῖς ὅμως ὡς πρὸς τὴν τύχην καθόλου τῶν ἐν Ἑλλάδι Σλαύων νομίζομεν πιθανώτερα τὰ ἐξῆς. Οἱ ἐπὶ πολὺν χρόνον διατρίψαντες εἰς τὴν Ἑλλάδα Σλαῦοι ἀποκαμώντες ἐρίζοντες καὶ πολεμοῦντες πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες καὶ τῆς γλῶσσης αὐτῶν στερόδως εἶχοντο καὶ τῶν ἠθῶν καὶ τῆς θρησκείας, οἱ μὲν αὐτῶν ἀπῆλθον πρὸς τοὺς ἀπὸ πολλοῦ ἐγκατοκήσαντας εἰς τὰς παρὰ τὸν Ἰστρον χώρας τοῦ κράτους τῶν Ῥωμαίων, οἱ δὲ ὑπολειφθέντες διεσκορπίσθησαν ἐν τισὶ πόλεσι καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐξελληνίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἰχνη δὲ τῆς μακρῆς ἐνοικήσεως αὐτῶν οἱ εἰρημενοὶ βάρβαροι κατέλιπον ὀνόματα ποταμῶν καὶ ὀρέων καὶ χωρίων, ἐνθα κατόκησαν, ἀλλὰ λείψανον τῆς βαρβάρου γλῶσσης ἢ τῶν ἠθῶν αὐτῶν οὐδὲν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλῶσσῃ ἢ τοῖς ἔθιμοις τῶν νῦν Ἑλλήνων εὑρίθται.

Ὡσαύτως οὐκ ὀρθὴν νομίζομεν τὴν γνώμην τῶν ἰσχυριζομένων ὅτι ἐκ τῆς εἰρημένης καὶ μικροῦ λόγου ἀξίας ἐπιμυξίας τῶν ὑπολειφθέντων ἐν Ἑλλάδι βαρβάρων πρὸς τοὺς Ἕλληνας προήλθε καὶ τὸ ξενόμορφον εἶδος τοῦ προσώπου ἐνίων τῶν νῦν Ἑλλήνων, διότι ἐν ἅπασιν τοῖς ἔθνεσιν ἁπασῶν τῶν φυλῶν παρατηρεῖται ἐν ἐνίοις οὐ μόνον εἶδος προσώπου ἀλλὰ καὶ σχῆμα κρανίου ἀλλότριον τοῦ ἔθνους εἰς ὃ προσήκουσι· καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι μνημονεύονται εἶδη καὶ μορφαὶ ἀνθρωπίνων προσώπων καὶ σχήματα κρανίων ἀλλότρια καὶ ξένα τῆς συμμέτρου καὶ ἐπαινουμένης ἐλληνικῆς μορφῆς, παράδειγμα κάλλιστον παρέχεται ἡμῖν τὸ εἶδος ἁλλων τε καὶ τοῦ Λωκράτους αὐτοῦ· προσέτι καὶ αἱ πρὸ μικροῦ γενομένην ἀνασκαφαὶ ἐν Χαίρωνείᾳ, ἐνθα ἀνεκαλύφθησαν 300 σκελετοὶ τοῦ ὀνομαστοῦ ἱεροῦ λόχου τῶν Θηβαίων, οἵτινες ἐπεσον αὐτοῦ γενναίως πρὸς Φίλιππον μαχόμενοι, τῶν κρανίων τούτων τὰ πλεῖστα ἐπιμελῶς ἐξεταζόμενα εὑρίθται, ὡς ὁμολογοῦσιν οἱ ἰδόντες αὐτά, πολὺ ἀλλήλων διαφέροντα καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὴν διάπλασιν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Δίδετε χρήματα, ἀλλὰ μὴ δανείζετε· ὅταν δίδετε κάμνετε ἀχαρίστους, ὅταν δανείζετε κάμνετε ἐχθρούς.

Α. Δουμάς, υἱός.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀγαπᾶται καὶ δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ εὐτυχῆ, εἶνε ἀγνώμων.

Κάρολος Ναρκί.

Νεορωτισμός. — Τὸ ποίημά σας καὶ ὑπὸ ἐποψίν βυθμοῦ καὶ ὑπὸ ἐποψίν ἀρμονίας καὶ ὑπὸ ἐποψίν γλώσσης καὶ ἐν γένει ὑπὸ ἐποψίν μορφῆς εἶνε πολὺ καλόν· στερεῖται ὅμως ἀληθείας καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ κριθῇ ὡς ἔργον τέχνης. "Αν ἀνοίξετε οἰ-ανδήποτε *Διοθηκὴν* θὰ ἴδῃτε ὅτι εἰς ἕκ τῶν τριῶν ὁρῶν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων διὰ πᾶν τεχνικόν ἔργον εἶνε ἡ *δύναμις τῆς μεταδόσεως*· πῶς θέλετε ὅμως νὰ μεταδώσετε τὴν ἰδέαν καὶ τὸ αἰσθημά σας καὶ νὰ συγκινήσετε τοὺς ἀγνωστας σας ὅταν τὸ ἔργον σας δὲν στηρίζετε ἐπὶ τῆς ἀληθείας; "Αν δὲν πιστεύετε ἐμὲ, ἀκούσατε τί λέγει ὁ Boileau:

L' esprit n'est point ému de ce qu'il ne croit pas. Καὶ ἀλλάξου ὁ ἔξιος:

Rien n'est beau que le vrai, le vrai seul est aimable.

Φιλόσωμ. — Ὁ Διδανωτός εἶνε δένδρον μικρόν, τὸ ἄνθος του εἶνε χρυσοειδές καὶ τὰ φύλλα του ὁμοία πρὸς τὰ τῆς ἱτέας. Ἡ Σμύρνα ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ σκῆλον, μετὰ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ φύλλωμα τῆς εἶνε λεπτότερον καὶ πυκνότερον. Ἀμφότερα τὰ δένδρῳλλα ταῦτα φύονται εἰς τὴν νότιον Εὐδαίμονα Ἀραβίαν.

Προληπτικῶς. — Τὸν ἀριθμὸν 13, τὸν ὅποιον ἡμεῖς θεωροῦμεν δυσωϊόνον, οἱ Ναβαταῖοι (κατοικοὶ τῆς Ναβάτ) οἴσιντες κατὰ τὴν παράδοσιν ἦσαν ὑπὲρ τὸ δέον συνετοὶ καὶ σώφρονες, αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν 13 ἐθεώρουν ἀπ' ἐναντίας εὐωϊόνον. Εἰς ἐκάστην τράπεζαν τῶν συσσιτίων τῶν ἐκάθηντο καὶ συνευωχούντο δεκατρεῖς ἄνδρες.

Πτωχῶς καλλιτέχνη. — Μὴ σὰς ἀπελπίζῃ ἡ κατὰστάσις σας, βαδίζετε μετὰ θάρρους καὶ θὰ ἐπιτύχητε· συλλογισθεὶς ὅτι, ὅταν ὁ Δουμᾶς πατὴρ μετέβη εἰς Παρίσιους διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ στάδιόν του, ὅλη του ἡ περιουσία συνεποσούτο εἰς 53 φράγκα! Εἶνε ἀνεκδιήγητοι αἱ στερήσεις, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἕως ὅτου γίνετο γνωστός καὶ καταλάβῃ τὴν θέσιν του ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Τὰς διηγείται ὁ ἴδιος εἰς τὸν πρόλογον τῶν δραμάτων του.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Φερδινάνδος

Νέος, εὐσταλής, ἀντραφεὶς ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ἣ μᾶλλον νὰ βασιλεύσῃ, ὁ Φερδινάνδος, ὡς ἡ δεσποινὴς Βακαρέσκου, κινεῖ σήμερον τὴν προσοχὴν ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης διὰ τοῦ ῥωμαντικωτάτου ἔρωτος, ὃν ἡσθάνθη πρὸς τὴν νεαράν ποιήτριαν. Τοσοῦτον δὲ εἶνε κατελιγμένος ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν πάθους, ὥστε, ὡς βεβαίως, ἐν περιπτώσει ἐναντιώσεως, προτίθεται νὰ παραιτηθῇ τῆς διαδοχῆς καὶ νὰ νυμφευθῇ ὡς ἀπλὸς ἀστὸς τὴν δεσποινίδα Βακαρέσκου. Ἰδοὺ πῶς διεγείρεται τὰ τοῦ ἔρωτος τοῦ Φερδινάνδου ἡ μήτηρ τῆς μελλονόμενου πρὸς τὸν ἐπισκεφθέντα αὐτὴν ἀνταποκριτὴν τοῦ παρισινοῦ Γαλάτου: «Ὁ πρίγκιψ ἀγαπᾷ πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν τὴν κόρην μου, ἀλλὰ τῇ ἀπέκρυπτε τὸν ἔρωτά του, μὴ τολμῶν νὰ τῆς τὸν φανερώσῃ. Διὰ μίαν δὲ εἰτα ὁμολόγησε τὰ πάντα εἰς τὸν βασιλέα πατέρα του, ὅστις τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐπών: Φερδινάνδε, ἡ Ἐλένη θὰ γίνῃ σύζυγός σου. Ὁ πρίγκιψ εὐχαριστήσας τὴν Α. Μ. ἤρξατο κλαίων ἐκ χαρᾶς. "Ὅτε ὁ πρίγκιψ ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν βασιλέα τὸ μυστικόν τῆς καρδίας του, ὁ βασιλεὺς ὁ ἴδιος ὁμολόγησεν εἰς τὴν θυγατέρα μου, τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν ἀνεχώρησε, θέσας τὰς χεῖρας ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν τέκνων ἐπιθύρῃσεν οἷον ἐπισήμως: τέκνα, ἐστὲ εὐλογημένα. Ἀνεγνώσας, λέγει ἡ κ. Βακαρέσκου, ἐπιστολὴν τοῦ

πρίγκιπος πρὸς τινὰ ἐν Παρίσιος φίλον του, ἐν ἣ λέγει ὅτι ἀσθενεῖ καὶ ὅτι θ' ἀποθάνῃ ἂν δὲν δυνηθῇ νὰ συζευχθῇ τὴν κόρην μου.

Οἱ *Καιροὶ* τοῦ Λονδίνου λέγουσι: «Δὲν ἐννοοῦμεν διατὶ οἱ πολιτικοὶ κύκλοι τῆς Ρουμανίας δεικνύνται τόσον ἔχθρὰ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ διαδόχου. "Ὅσῳ ὁ ἄνθρωπος εἶνε εὐτυχέστερος ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ του τόσῳ μάλλον ἐγκύπτει εἰς τὰ τοῦ δημοσίου βίον».

Ἐσχάτως ὁμοῦ, κατὰ τὸν *Ταχυδρόμον* τοῦ Βερολίνου, εἰδήσεις κομισθεῖσαι ἐκ Σίγμα Ρίγκεν ἀναγγέλλουσιν ὅτι ὁ πρίγκιψ Φερδινάνδος παρητήθη ὁριστικῶς τὴν ἰδέαν νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Βακαρέσκου καὶ ὅτι ἐπισπεύδεται ὁ γάμος τοῦ διαδόχου Φερδινάνδου μετὰ πριγκιπίσσης τινὸς Αὐστριακῆς. Τὸ τοιοῦτον δὲν βεβαιούται ἐπισήμως καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ ἔρωτος τοῦ Φερδινάνδου πρὸς τὴν δεσποινίδα Βακαρέσκου δὲν ἐξέλιπε.

Ἐλένη Βακαρέσκου

Ὁλόκληρος ὁ Εὐρωπαϊκὸς κόσμος ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐκ Ρουμανίας δεσποινίδος Ἐλένης Βακαρέσκου, ἥτις ἀπὸ καιροῦ ἀπασχολεῖ αὐλὰς καὶ κυβερνήσεις διὰ τοῦ σφοδρωτάτου ἐρωτικοῦ πάθους, ὃπερ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν διάδοχον τοῦ ρουμανικοῦ θρόνου Φερδινάνδον. Νέα, ὡραία, εὐσυνῆς ἡ Ἐλένη Βακαρέσκου κατὰ γένει ἐκ εὐγενῶν ῥουμουνῶν, ἀντραφεῖσα ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ πατρὸς τῆς ἐν τῇ κοιλάδι τῆς Διμοβίτσης, ὅπου ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας ἤλθεν εἰς συγκοινωνίαν πρὸς τὸν λαόν καὶ ἐποτίσθη εἰς τὰ νάματα τῆς δημώδους ποιήσεως. Ἡ δεσποινὴς Βακαρέσκου εἶνε μουσολήπτως ποιήτρια, εἰς δὲ τόμος ποιημάτων αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «*Ἡοῦς ἄσματῶν*» ἐστέφθη ὑπὸ τῆς ἀκαδημίας τῶν Παρισίων. Πρὸς τούτοις εἶνε γνωστὴ καὶ ὡς συνεργάτις τῆς Κάρμεν Σύλβα. Ἐπὶ τέσσαρα ὁλόκληρα ἔτη μετὰ κόπων καὶ μόχθων ἡ νεαρά ποιήτρια συνέλεξεν ἐκ τοῦ στόματος τῶν χωρικῶν, τῶν διαδιδόντων ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ πατρὸς τῆς, τὰ ποιητικώτατα τῶν δημῶδων ἄσμάτων, ἅτινα θεωροῦνται ἰσότημα τῶν τοιούτων τῆς Ἰνδίας, τῆς Ἀραβίας καὶ τοῦ Βορρᾶ. Ἡ δημοσίευσις τῶν ἄσμάτων τούτων συνεκίνησε τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τοῦ Βουκουρεστίου· ἡ βασίλισσα μετέφρασεν αὐτὰ γερμανιστί, ὁ δὲ μουσικὸς Αὐγουστος Βούγκερ ἐμελοποίησε πλεῖστα ἐκ τούτων.

Ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶνε, λέγει, βεβαία περὶ τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς τῆς μετὰ τοῦ διαδόχου· οἱ δὲ *Καιροὶ* ἐν ἔρωτι αὐτὴν μακρῶς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐπιλέγουσι: «Οἱ Ρουμουνῶι ἐπρεπε νὰ ἐνανδρύνωνται ὅτι ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν ἀνέρχεται βασίλισσα Ρουμᾶνα κατὰ διαδοχὴν. Παρατηροῦμεν ὁμοῦ παράδοξον φαινόμενον ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ Ρουμουνικοῦ κράτους. Ἐν τῇ δημοκρατικῇ Ρουμανίᾳ ἡ τεχνιτὴ ἀριστοκρατία κατώρθωσε νὰ ἰθύνῃ ἀποκλειστικῶς τὰς τύχας τῆς χώρας ἀντιθέτως τῶν ισχυρῶν δημοκρατικῶν ρευμάτων. "Ὅθεν οἰκτεροῦμεν τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ νεαροῦ παραδουναβίου βασιλείου».

Ἐκατονταετηρὸς Μότσαρτ.

Ἐκατὸν ὅλα ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγαλοφώνου μουσουργοῦ Μότσαρτ, ἀποθανόντος τῷ 1791. Ἡδὴ ἡ γενεθλίου αὐτοῦ πόλις, τὸ Σαλτ-βούργον, θεωροῦνται ἐορτὰς ὅπως ἐπισήμως ἐορτάσῃ τὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἑκατονταετηρίδα, καὶ τῶν ἐορτῶν τὴν ἐπίτιμον προεδρεῖαν ἀνέλαβεν ἡ ἀρχιδούκισσα Στεφανία, ἡ χήρα τοῦ αυτοκτονήσαντος ἀτυχοῦς ἀρχιδούκου Ροδόλφου. Τῶν ἐορτῶν τούτων συμμετέσχεν οὐχὶ μόνον ἡ ἐνααβρυνόμενη ἐπὶ τῇ γεννήσει τοιοῦτου τέκνου πατρίς του, ἀλλ' ὁ κόσμος ὅλος, ὁ συγκινηθεὶς ὑπὸ τῆς γλυκυτάτης καὶ περιπαθεστάτης μουσικῆς τοῦ ἑσέχου τούτου συνθέ-

του. Ἄν καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ Μότσαρτ, μουσικὴ μελωδική, πολὺ ἀπέχει τῆς μουσικῆς τῆς σχολῆς τοῦ Βάγνερ, τῆς μουσικῆς ταύτης τοῦ θυμοῦ, ἐν ἣ ὑπερισχευεῖ ἡ ἀρμονία, ἐν τούτοις ὁ *Δὸν Ζουάρ*, οἱ *Γάμοι τοῦ Φίγαρο*, αἱ συμφωνίαι τοῦ Μότσαρτ (καὶ ἰδίως ἡ 6^η συμφωνία *en sol mineur*) οὕτε ἐπαυσάν, οὕτε θὰ παύσουν ποτὲ νὰ κινεῖν μέχρι δακρύων τοὺς ἀκροατὰς τῶν· ὁ Μότσαρτ εἶνε μουσουργὸς τῶν αἰώνων καὶ ὄχι μόνον τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Μότσαρτ ἐγεννήθη ἐν Σαλτ-βούργῳ τῷ 1756 ἐν τῷ τρίτῳ πατώματι τῆς εἰκονιζομένης ἐν τῇ 24ῃ σελίδι τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» οἰκίας, ἐν σκοτεινῷ δωματίῳ ὃπερ ἐχρησίμευεν ὁμοῦ ὡς μαγειρεῖον, κοιτῶν, καὶ γραφεῖον.

Ἐν μέσῳ δάσους χλοεροῦ, ὑπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα σκίερων δένδρων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄσμάτων μυριάδων πτηνῶν ὑψοῦται μικρὰ διόρητος ἀλλὰ καλλιτεχνικωτάτου ῥυθμοῦ οἰκία, ἐν ἣ ὁ Μ. Μότσαρτ συνέθεσε τὸν *Μαρκὸν Αὐλόν*, τὴν περιπαθεστατὴν ἐκείνην μελωδίαν. Πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ταύτης ἵσταται ἐπὶ ὑψηλοῦ βάθρου ἡ προτομὴ τοῦ Μότσαρτ.

Ὁ ὀρεγχαλκινὸς ἀνδρὶὰς τοῦ Μότσαρτ, ἔργον καλλιτέχνου ἐκ Μονάχου, ἰδρύθη ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του, ἀποκαλυφθεὶς ἐπισήμως, παρουσίᾳ τοῦ Αὐτοκράτορος τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1842.

Ἡδὴ ἡ οἰκία ἐν ἣ ὁ Μότσαρτ ἐγεννήθη μετεβλήθη εἰς μουσεῖον ἐν ᾧ συνεκεντρώθησαν πάντα τὰ ἀντικείμενα τὰ ἔχοντα οὐκ ἀνδιήγητον σχέσιν πρὸς τὸν μέγαν μουσουργόν. Αἱ ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνες παριστᾶσι τοὺς γονεῖς τοῦ Μότσαρτ καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τοῦ βίου του.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὁδείου. — Ἐξεδόθη εἰς κομφότατον τομίδιον ὁ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου συζητηθεὶς καὶ ψηφισθεὶς ἐσχάτως κανονισμός, ὁ ὑποβληθεὶς ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὁδείου κ. Γ. Νάζου. Εἶνε ἀπόρροια μακρᾶς καὶ ἐπισταμένης μελέτης τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ὁδείων μετὰ τὰς ἀναγκαίας μεταβολὰς συμφώνως πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν ἑλληνικῶν σπουδαστῶν καὶ πρὸς τὴν ὀλίκην θέσιν τοῦ ἡμετέρου Ὁδείου. Ὁ Κανονισμὸς οὗτος, ὁ τόσον ἐμβριθῆς, τιθέμενος εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τὴν νοήμονα διεύθυνσιν τοῦ κ. Νάζου θέλει παραγάγῃ ἀρίστους καρποὺς καὶ θέλει ὑψώσῃ τὸ παρ' ἡμῶν μουσικὸν καὶ δραματικὸν αἰσθημα.

Συνέχεια δημοσιευμάτων εἰς τὸ προσεχές.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

E.G. Trieste. Ἀναμένομεν ἐνεργείας σας, ἐν καιρῷ δημοσιευθῇ ἡ μουσικὴ. — **A.M. Odessa.** Ἀποδείξεις π. ἔτους ἐστάλησαν ὡς καὶ τὸ φύλλον εἰς τοὺς νέους 17 συνδρομητάς, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — **Π. Σ.** Ἀλεξάνδρειαν· ἐλήφθησαν, ἀναμένομεν ἐνεργείας σας. — **Α. Π.** Παξοῦς. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν, συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν· ἐλλείπων ἀριθμὸς ἀπεστάλη. — **Α. Δ. Ε. Ε.** Ἀλεξάνδρειαν. ἀπηντήσαμεν· φύλλα καὶ ἀγγελίαι ἀπεστάλησαν. — **Α. Μ.** Ὁμοίως· νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. — **Ι. Τ.** Κυδωνίας. Ὁμοίως· φύλλα νέου ἔτους ἐστάλησαν 5· ἐνεργήσατε. — **Ι. Π.** Ἀργαλαστήν. Ἐξάμηνος συνδρομὴ ἐλήφθη. — **Ο. Φ.** Ἐνταῦθα. Ἐλλείποντα φύλλα ἀπεστάλησαν. — **Ο. Α.** Θάσον. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν πλὴν 30οῦ ἀριθμοῦ ἅτε ἐξαντληθέντος· βραδύτερον ἴσως ἀνατυπωθῇ.